LIBRIS | We know books

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

Ilustrații de L. Benett

Traducere și note de Mihail Petroveanu

LITERA
București

LIBRIS We know

CUPRINS

PREFAȚĂ 5

I. *Furtuna – Un iaht aflat în derivă – Patru băieți pe puntea vasului* Sloughi *– Pânza catargului principal, sfâșiată – Vizita în interiorul iahtului – Elevul marinar pe jumătate sugrumat – Un val uriaș din spate – Pământul văzut prin ceturile dimineții – Bancul de recifuri* 7

II. *În vâltoarea resacului – Briant și Doniphan – Cercetarea țărmului – Pregătiri de salvare – Cearta pentru barcă – Din vârful catargului – Încercarea curajoasă a lui Briant – Un munte de apă* 19

III. *Pensionul Chairman din Auckland – Cei mici și cei mari – Vacanță pe mare – iahtul* Sloughi *– Noaptea de 15 februarie – În derivă – Ciocnirea – Cercetări la Auckland – Ce a mai rămas din iaht* 33

IV. *Prima explorare a litoralului – Briant și Gordon străbătând pădurea – O încercare zadarnică de a descoperi o peșteră – Inventarul materialului – Provizii, arme, îmbrăcăminte, așternuturi, ustensile, utilaje, instrumente – Primul dejun – Prima noapte* 45

V. *Insulă sau continent? – Excursie – Briant pleacă singur – Amfibiile – Cârdurile de pinguini – Dejunul – De sus de pe promontoriu – Cele trei insulițe din larg – O dungă albastră la orizont – Reîntoarcerea pe* Sloughi 58

VI. *Discuție – Excursie proiectată și amânată – Vreme urâtă – Pescuitul – Alge gigantice – Costar și Dole, călare pe un bidiviu leneș – Pregătirile pentru plecare – În genunchi, în fața crucii sudului* 71

VII. *Pădurea de mesteceni – De sus de pe faleză – Mergând prin pădure – O punte peste un pârâu – Râul îndrumător – Tabăra de noapte – Colina – Linia albăstruie – Phann bea apă* 83

VIII. *Cercetări la vest de lac – De-a lungul țărmului – Se zăresc niște struți – Un râu care izvorăște din lac – O noapte liniștită – Piciorul falezei – Un dig – Rămășițele unei bărci – Inscripția – Peștera* 95

UBBIS We know books

IX. *Vizitarea peșterii – Mobile și unelte – Bolas și lasou – Ceasul – caietul aproape șters – Harta naufragiului – Unde se aflau – Întoarcerea la tabără – Malul drept al râului – Mlaștina – Semnalele lui Gordon* *105*

X. *Povestirea celor văzute – Se decid să părăsească* Sloughi *– Descărcarea și distrugerea iahtului – O furtună care îl distruge – Adăpostiți în cort – Construirea unei plute – Încărcarea și îmbarcarea – Două nopți pe râu – Sosirea la French-Den* *114*

XI. *Primele amenajări în interiorul peșterii – Descărcarea plutei – Vizită la mormântul naufragiatului – Gordon și Doniphan – Plita de bucătărie – Vânat cu blană și cu pene – Struțul* nandu *– Planurile lui Service – Apropierea vremii friguroase* *129*

XII. *Lărgirea peșterii French-Den – Un zgomot suspect – Dispariția lui Phann – Reapariția lui Phann – Îmbunătățiri aduse sufrageriei – Timp urât – Nume date – Insula Chairman – Șeful coloniei* *142*

XIII. *Programul de studii – Prăznuirea duminicii – Bulgări de zăpadă – Doniphan și Briant – Friguri puternice – Problema combustibilului – Excursie la Traps-Woods – Excursie la golful Sloughi – Foci și pinguini – O execuție publică* *156*

XIV. *Ultimele răbufniri de iarnă – Căruța – Întoarcerea primăverii – Service și struțul – Pregătiri pentru o expediție în nord – Vizuini – Stop-River – Faună și floră – Capătul lacului Family – Deșertul de nisip* *171*

XV. *Ce drum să ia la înapoiere – Cercetare spre apus – Trulca și algarroba – Tufa de ceai – Torentul Dike-creek – Lama din Peru – Noapte agitată – Guanaci – Îndemnarea lui Baxter la aruncat lasoul – Întoarcerea la French-Den* *183*

XVI. *Briant e mâhnit de Jacques – Împrejmuire și curte de păsări – Zahăr din arțar – Stârpirea vulpilor – O nouă expediție la golful Sloughi – Înhămare – Focile masacrate – Sărbătorirea Crăciunului – Trăiască Briant!* *194*

LIBRIS We know books

XVII. *Pregătiri în vederea iernii viitoare – Ce propune Briant – Plecarea lui Briant, a lui Jacques și a lui Moko – Traversarea lacului – East-River, un mic port la gura râului – Marea din răsărit – Jacques și Briant – Înapoierea la French-Den* *211*

XVIII. *Balta de extras sare – Picioroange – Excursie la South-Moors – Aprovizionări de iarnă – Diferite jocuri – Între Doniphan și Briant – Gordon intervine – Îngrijorare pentru viitor – Alegerile de la 10 iunie* *227*

XIX. *Catargul de semnalizare – Geruri mari – Flamingoul – Patinajul – Îndemânarea lui Jacques – Nesupunerea lui Doniphan și a lui Cross – Ceața – Jacques, prins de cețuri – Salvele de tun din French-Den – Punctele negre – Puterea lui Doniphan* *240*

XX. *Popas la capătul de miazăzi al lacului – Doniphan, Cross, Webb și Wilcox – Despărțirea – Downs-Lands – East-River – Pe țărmul stâng în jos – Sosirea la gura râului* *255*

XXI. *Cercetarea golfului Deception – Golful Bear-Rock – Cum să se înapoieze la French-Den – Recunoaștere în nordul insulei – North-Creek – Pădurea de fagi – Furtună cumplită – Noapte de spaimă – În zori* *264*

XXII. *O inspirație a lui Briant – Bucuria celor mici – Construirea unui zmeu – Experiență întreruptă – Kate – Supraviețuitorii de pe* Severn *– Primejdiile prin care trec Doniphan și tovarășii lui – Devotamentul lui Briant – Din nou împreună* *276*

XXIII. *Care e situația – Măsuri de prevedere – Schimbări în felul de viață – „Pomul-vacă" – Ce e nevoie de știut – O propunere a lui Kate – Pe Briant îl frământă un gând – Proiectul lui – Sfătuire – Pe mâine!* *292*

XXIV. *Prima încercare – Mărirea aparatului – A doua încercare – Amânare pe a doua zi – Propunerea lui Briant – Propunerea lui Jacques – Mărturisirea – Ideea lui Briant – În aer, în toiul nopții – Ce se vede – Vântul se-ntețește – Deznodământul* *304*

LIBRIS We know books

XXV. *Șalupa de pe* Severn *– Costar, bolnav – Întoarcerea rândunelelor – Descurajare – Păsările de pradă – Guanacul împușcat – Pipa – Mai multă supraveghere – Furtună cumplită – Un foc de armă din afară – Un țipăt al lui Kate* *317*

XXVI. *Kate și Evans – Ce povestește Evans – După eșuarea șalupei – Walston, la Bear-Rock – Zmeul – French-Den, descoperit – Fuga lui Evans – Trecerea râului – Proiecte – Propunerea lui Gordon – Teritoriile din est – Insula Chairman-Hanovra* *328*

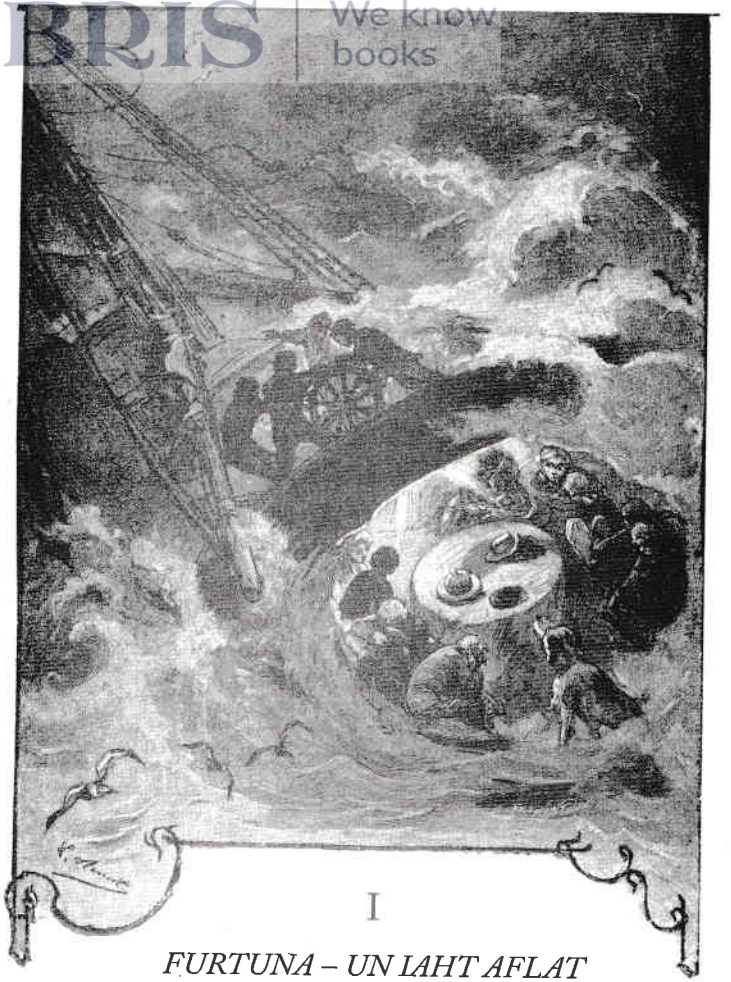
XXVII. *Strâmtoarea Magellan – Țările și insulele care o înconjoară – Escalele stabilite – Proiecte de viitor – Cu forța ori prin viclenie? – Rock și Forbes – Falșii naufragiați – Primire bună – Între unsprezece și douăsprezece noaptea – Un foc de armă al lui Evans – Kate intervine* *342*

XXVIII. *Interogatoriul lui Forbes – Situația – O recunoaștere – Evaluarea forțelor – Restul taberei – Briant, dispărut – Doniphan aleargă în ajutor – Rănit grav – Țipete dinspre French-Den – Apariția lui Forbes – O lovitură de tun a lui Moko* *355*

XXIX. *Destindere – Eroii bătăliei – Ultimele clipe ale unui nefericit – Recunoaștere în pădure – Convalescența lui Doniphan – La portul Bear-Rock – Reparația – Plecarea la 12 februarie – În josul râului Zeelanda – Rămas-bun de la golful Sloughi – Extremitatea insulei Chairman* *365*

XXX. *Printre canale – Întârzieri datorate vântului neprielnic – Strâmtoarea – Vaporul* Grafton *– Înapoierea la Auckland – Primirea în capitala Noii Zeelande – Evans și Kate – Încheiere* *376*

LIBRIS We know books

I

FURTUNA – UN IAHT AFLAT ÎN DERIVĂ – PATRU BĂIEȚI PE PUNTEA VASULUI SLOUGHI – *PÂNZA CATARGULUI PRINCIPAL, SFÂȘIATĂ – VIZITA ÎN INTERIORUL IAHTULUI – ELEVUL MARINAR PE JUMĂTATE SUGRUMAT – UN VAL URIAȘ DIN SPATE – PĂMÂNTUL VĂZUT PRIN CEȚURILE DIMINEȚII – BANCUL DE RECIFURI*

În noaptea de 9 martie 1860, norii, întrepătrunși cu marea, împiedicau vizibilitatea cu câteva brațe[1].

Pe această mare dezlănțuită, ale cărei valuri se rostogoleau, aruncând sclipiri palide, un mic vas gonea cu pânzele aproape strânse.

[1] 1,83 m (termen marinăresc).

LIBRIS | We know books

Era un iaht de o sută de tone, un schooner – cum sunt denumite goeletele în Anglia și în America.

El se numea *Sloughi,* dar era zadarnic să încerci a citi acest nume pe placa din spate, pe care un accident, o furtună sau o coliziune, o smulsese aproape cu totul de deasupra coronamentului.

Era ora unsprezece seara. La această latitudine, la începutul lunii martie, nopțile sunt încă scurte. Primele licăriri ale dimineții se puteau vedea către ora cinci dimineața. Dar oare pericolele care amenințau *Sloughi* ar fi fost ele mai puțin mari, atunci când soarele va lumina văzduhul? Vasul plăpând nu va fi în continuare în bătaia valurilor? Cu siguranță că da, iar potolirea vântului, încetarea rafalelor erau singurele care îl puteau salva de cel mai îngrozitor dintre naufragii – cel care se produce în plin ocean, departe de orice petic de pământ, pe care și-ar putea găsi salvarea eventualii supraviețuitori!

La pupa vasului *Sloughi,* trei băieți, unul în vârstă de paisprezece ani, altul de treisprezece și un elev marinar negru de doisprezece ani, se aflau în jurul timonei. Acolo își uneau forțele pentru a se împotrivi furiei valurilor care puteau răsturna iahtul. Era o treabă grea, căci timona se învârtea, în ciuda voinței lor, și exista riscul ca băieții să fie azvârliți peste bord. Ba mai mult, la puțin timp după miezul nopții, un val uriaș se revărsă peste iaht, încât fu o adevărată minune că nu desprinse timona.

Răsturnați de izbitură, copiii se ridicară destul de repede.

– Mai funcționează timona, Briant? întrebă unul dintre ei.

– Da, Gordon, răspunse Briant, care-și reluase locul, păstrându-și sângele rece.

Apoi se adresă celui de-al treilea:

– Ține-te bine, Doniphan, adăugă el, să nu ne pierdem curajul!... Alții trebuie salvați, nu noi!

Aceste câteva fraze fuseseră pronunțate în engleză, cu toate că Briant avea un accent care trăda o origine franceză. El se întoarse spre mus și-l întrebă:

– Nu ești rănit, Moko?

– Nu, domnule Briant, răspunse musul. Trebuie să ne străduim să ținem iahtul drept în fața valurilor, căci altfel ne putem scufunda!

LIBRIS We know books

În clipa aceea ușa de la capacul scării, care ducea la salonul iahtului, se deschise cu putere. Apărură două capete micuțe la nivelul punții și, odată cu ele, un câine care se puse pe lătrat.

– Briant! Briant! strigă un copil de nouă ani. Ce se întâmplă?

– Nimic, Iverson, nimic! răspunse Briant. Te rog să cobori la locul tău, cu Dole... hai, mai repede!

– Dar ne e tare frică! mai spuse și al doilea copil, care era și mai mic.

– Și ceilalți? întrebă Doniphan.

– Și celorlalți le e frică! spuse Dole.

– Haide, toți la locurile voastre! răspunse Briant. Încuiați-vă, ascundeți-vă sub cearșafuri, închideți ochii și n-o să vă mai temeți! Nu e niciun pericol!

– Atenție!... Mai vine un val! strigă Moko.

O izbitură puternică lovi iahtul din spate. Din fericire, de data aceasta, valul nu trecu peste punte, căci dacă apa ar fi pătruns înăuntru prin ușa de la cabină, vasul, îngreunat bine, nu s-ar mai fi putut ridica deasupra valurilor.

– Duceți-vă odată la locurile voastre! strigă Gordon. Duceți-vă sau veți avea de-a face cu mine!

– Haideți, micuților, duceți-vă! mai spuse și Briant pe un ton mai blând.

Cele două căpșoare se făcură nevăzute, în momentul în care un alt băiat, apărut în cadrul ușii, spuse:

– Nu ai nevoie de noi, Briant?

– Nu, Baxter, răspunse Briant. Cross, Webb, Service, Wilcox și cu tine stați cu cei mici!... Noi patru suntem de-ajuns.

Baxter închise ușa pe dinăuntru.

– Și celorlalți le este frică! spuse Dole.

Așadar, nu erau decât copii la bordul acestui iaht aflat în voia uraganului? Da, numai copii! Și câți erau la bord? Cincisprezece, punându-i la socoteală pe Gordon, Briant, Doniphan și musul. Oare în ce împrejurări se îmbarcaseră ei? O vom ști în curând.

Și niciun adult nu se afla pe acel iaht? Niciun căpitan care să-l conducă? Niciun marinar care să dea o mână de ajutor la manevrele ce trebuiau făcute? Niciun timonier priceput să-l ghideze pe această furtună? Nu!... Niciunul.

LIBRIS | We know books

De aceea nimeni dintre cei aflați la bord nu știa care era poziția exactă a lui *Sloughi* pe acest ocean!... Și despre ce ocean era vorba? Cel mai mare dintre toate! Era Pacificul, care se întinde pe o suprafață de două mii de leghe ca lățime, de pe pământurile Australiei și ale Noii Zeelande până pe litoralul Americii de Sud.

Dar ce se întâmplase oare? Să fi dispărut echipajul iahtului în vreo catastrofă? Sau fusese răpit de pirații din Malaezia, care au lăsat la bord niște bieți copii părăsiți, dintre care cel mai mare avea numai paisprezece ani? Un iaht de o sută de tone are nevoie cel puțin de un căpitan, un proprietar, cinci sau șase bărbați, iar din tot acest personal, indispensabil pentru manevre, nu mai rămăsese decât musul!... Și, la urma urmei, de unde venea vasul ăsta, din ce ținuturi îndepărtate austral-asiatice sau din ce arhipelaguri ale Oceaniei și de când naviga el așa și cu ce destinație? La toate aceste întrebări, pe care orice căpitan care ar fi întâlnit *Sloughi* pe aceste mari îndepărtate le-ar fi pus, copiii ar fi putut răspunde; dar nu se afla niciun vapor prin apropiere, nici acele transatlantice, ale căror itinerare se întretaie pe mările oceanice, nici vase de comerț, cu vapori sau cu pânze, pe care Europa și America le trimit cu sutele spre porturile Pacificului. Și chiar dacă un asemenea vapor, cu motor foarte puternic sau cu vele solide, s-ar fi aflat prin aceste locuri, ar fi fost preocupat să lupte împotriva furtunii și n-ar fi putut da niciun ajutor iahtului, pe care marea îl zdruncina asemenea unei epave!

În acest timp, Briant și tovarășii săi aveau grijă, atât cât le stătea în puteri, ca iahtul să nu eșueze pe o coastă sau alta.

– Ce-i de făcut? spuse Doniphan.

– Tot ceea ce ne stă în puteri pentru a ne salva, cu ajutorul lui Dumnezeu! răspunse Briant.

Așa spunea băiețandrul acesta, deși este greu de crezut că până și cel mai puternic om ar mai fi putut avea vreo speranță!

Și asta pentru că furtuna se întețise simțitor. Vântul sufla în rafale, cum spun marinarii – asemenea unui trăsnet, iar expresia este foarte potrivită, deoarece *Sloughi* risca să fie „trăsnit" de vântul puternic. De altfel, trecuseră patruzeci și opt de ore de când catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel încât nu mai avuseseră unde prinde „săgeata", pânza din față care i-ar fi ajutat, ținând mai sigur vasul în direcția vântului.

LIBRIS We know books

Catargul mizenei, cu vârful retezat, mai rezista încă, dar amenința dintr-o clipă în alta să se prăbușească peste punte, fiind slăbit din odgoane. La provă, bucăți sfâșiate din șirul de vântrele se zbăteau în vânt, cu bubuituri asemănătoare celor ale armelor. Din toate pânzele nu mai rămăsese decât mizena, gata să se sfâșie și ea, căci băieții avuseseră puterea s-o mai ruleze pe vergă pentru a-i micșora suprafața. Iar dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, vasul n-ar mai putea fi ținut pe linia vântului, și valurile, lovindu-l în coastă, l-ar înclina și l-ar scufunda, iar pasagerii săi ar dispărea în adâncuri.

Și iată că până acum nu se arătase nicio insulă în larg și nu se ivise niciun continent la est! O apropiere de țărm ar fi fost o ipoteză îngrozitoare, dar, cu toate astea, copiii nu s-ar fi temut atât de ea, pe cât se speriau de furia acestei mări nesfârșite. Litoralul, oricât ar fi fost el de neprimitor sau de stâncos, invadat de apa vijelioasă și de zbuciumul neîntrerupt al valurilor printre stânci, acest litoral, se gândeau ei, ar fi fost salvarea lor, ar fi fost uscatul, în locul acestui ocean gata să se caște sub picioarele lor!

De aceea căutau cu privirea vreo lumină către care să se îndrepte...

Dar nicio licărire nu se făcea văzută în această noapte neagră!

Deodată, aproape de ora unu noaptea, se auzi o pârâitură groaznică ce acoperi șuierăturile rafalei.

– S-a rupt catargul mizenei! strigă Doniphan.

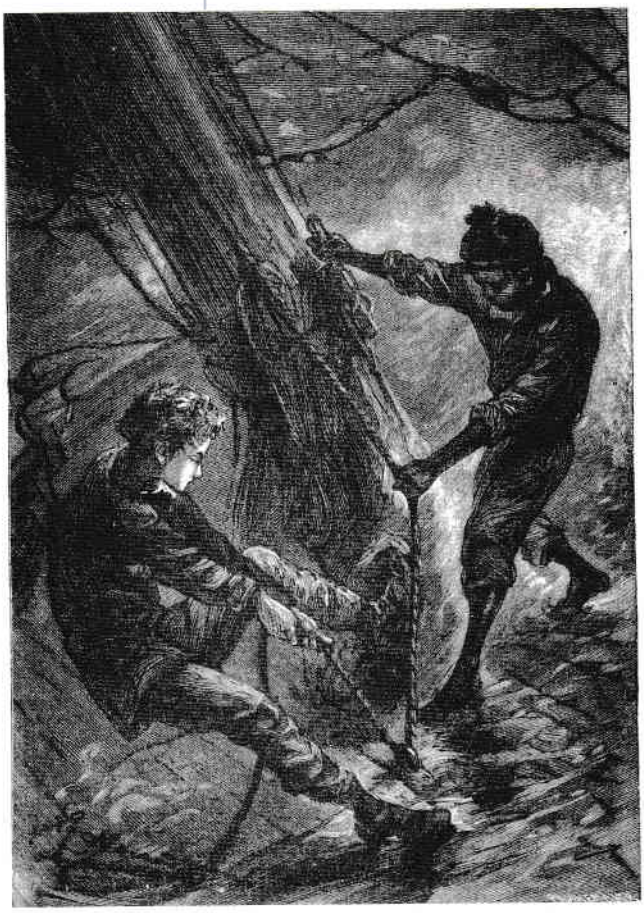
– Nu! răspunse musul. S-a smuls pânza din agățători!

– Trebuie scoasă cu totul, spuse Briant. Gordon, rămâi la timonă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să mă ajuți!

Dacă Moko, în calitatea sa de mus, adică elev marinar, trebuia să aibă ceva cunoștințe în arta navigației, Briant nu se pricepea deloc. Când traversase Atlanticul și Pacificul pentru a veni din Europa în Oceania, se familiarizase oarecum cu manevrele conducerii unui vas. Așa se explica de ce ceilalți băieți, care nu se pricepeau deloc, îi încredințaseră lui Moko cârma iahtului.

Într-o clipită, Briant și musul o porniră cu curaj spre prova iahtului. Pentru a nu risca să fie răsturnați peste bord, trebuiau să se descotorosească cu orice preț de mizenă, care se adunase ca o pungă, umflată de vânt în partea de jos și ținând vasul pe loc, gata să se aplece. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, nu s-ar mai fi putut ridica, decât dacă ar fi retezat catargul chiar

LIBRIS | Jules Verne books

Briant și Moko dădură dovadă de o îndemânare cu totul ieșită din comun...

de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întâi din cablurile metalice. Dar cum ar mai fi scos-o la capăt acești copii?

Așa stând lucrurile, Briant și Moko dădură dovadă de o îndemânare cu totul ieșită din comun. Hotărâți să păstreze cât mai multă pânză, pentru a menține iahtul cu vântul în spate pe timpul furtunii, reușiră să lărgească frânghia vergei, care se coborî la patru, cinci picioare deasupra punții. După ce tăiară cu cuțitul părțile zdrențuite ale mizenei, prinseră cu două cârlige colțurile de jos, legându-le cu frânghii trecute prin belciugele de fier, iar în tot acest timp, vitejii noștri băieți au fost la un pas de a fi duși de valuri.

LIBRIS Wolters books

Deși pânzele erau atât de împuținate, iahtul putea păstra direcția către care se îndrepta de atâta timp. Fie chiar și prin corpul său, el oferea totuși destulă suprafață vântului, pentru ca vasul să capete viteza unui torpilor. Dar mai important era faptul că, în acest fel, se putea feri de valuri, evitând ca o cantitate mai mare de apă să fie zvârlită peste balustradă.

După ce-și terminară treaba, Briant și Moko se întoarseră la Gordon și Doniphan pentru a-i ajuta la timonă.

În clipa aceea ușa cabinei se deschise pentru a doua oară. Se ivi capul unui copilaș. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic decât el.

– Ce vrei, Jacques? îl întrebă fratele său.

– Vino! Vino! răspunse Jacques. Apa a ajuns până în salon.

– Cum se poate una ca asta? strigă Briant.

Și pornind cu iuțeală, se grăbi să coboare. Salonul era prost luminat de o lampă, pe care tangajul o legăna cu putere. La lumina sa, puteau fi văzuți vreo zece copii întinși pe divane sau pe cușetele de pe *Sloughi*. Cei mai mici copii aveau vârste cuprinse între opt și nouă ani. Strânși unul lângă celălalt, erau tare înfricoșați.

– Nu e nicio primejdie! le spuse Briant, care mai întâi vru să-i liniștească. Suntem aici! Nu vă fie frică!

Apoi, plimbând lumina unui felinar aprins peste podeaua salonului, văzu cum apa bălțește de la un capăt la celălalt al iahtului.

De unde venea apa asta? Să fi pătruns oare printr-o fisură a bordajului? Rămânea de văzut.

După salon, urma camera cea mare, apoi sufrageria și cabina echipajului.

Briant străbătu toate aceste încăperi și își dădu seama că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire. Apa, împinsă spre pupa iahtului, nu provenea decât de la valurile uriașe care năvăliseră la prova și se scurseseră, prin capotă, în interior. Prin urmare, nu era o primejdie prea mare.

Reîntors în salon, Briant își calmă camarazii și, mai liniștit, își reluă locul la timonă. Iahtul, de o construcție foarte solidă, căptușit de curând cu aramă, nu putea lua apă și trebuia să reziste loviturilor mării.

Era ora unu noaptea. Furtuna, în noaptea și mai întunecată din cauza grosimii norilor, se dezlănțuia cu furie. Iahtul naviga ca și cum ar fi fost

LIBRIS | Jules Verne | Yellow Window books

scufundat cu totul într-un mediu lichid. Văzduhul răsuna de țipetele ascuțite ale pescărușilor. Oare să fi fost un semn că uscatul era pe undeva, pe aproape? Nu, căci ei pot fi întâlniți adesea la mai multe sute de leghe de țărmuri.

De altfel, neputând lupta împotriva curentului, aceste păsări ale furtunii mergeau în urma ei, asemenea iahtului, căruia nicio forță omenească nu i-ar fi putut domoli viteza.

După o oră, la bord se auzi zgomotul unei o a doua sfâșieri. Fusese rupt și ce mai rămăsese din mizenă, iar zdrențe din pânză zburau prin aer, asemenea unor pescăruși uriași.

– Nu mai avem pânze, strigă Doniphan, și este cu neputință să punem altele!

– Nu-i nimic! răspunse Briant. Poți fii sigur că nu vom înainta mai puțin repede!

– Halal răspuns! spuse Doniphan. Dacă așa știi tu să cârmești...

– Atenție la valurile din spate! spuse Moko. Trebuie să ne ținem bine, căci altfel vom fi luați!

Și nu-și termină bine fraza, când mai multe tone de apă trecură peste punte. Briant, Doniphan și Gordon fură izbiți de capotă, de care reușiră să se agațe. Dar musul dispăruse odată cu apa care mătură vasul de la un capăt la altul, luând cu ea și o parte din rezerva de cherestea, cele două bărci și iola, care fuseseră bine puse la adăpost, ca și câteva prăjini de catarg și cutia busolei. În același timp, fuseseră smulse și bucăți din balustradă, astfel încât apa se putu scurge cu repeziciune, lucru ce salvă iahtul de la o scufundare sigură sub această enormă încărcătură.

– Moko!... Moko! strigă Briant de îndată ce fu în stare să vorbească.

– Să fi căzut oare în apă? spuse Doniphan.

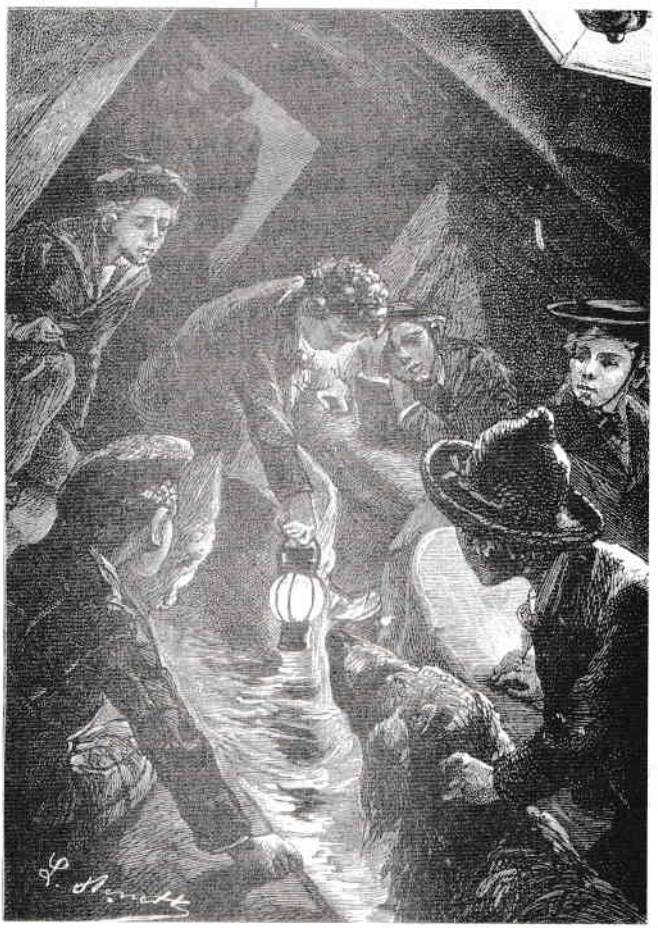
– Nu!... Nu-l văd... nu-l aud! spuse Gordon, care tocmai se aplecă peste bord.

– Trebuie să-l salvăm... să-i aruncăm un colac... niște frânghii! răspunse Briant.

Și mai strigă o dată, cu o voce care răsună cu putere în acele momente de liniște:

– Moko! Moko!

LIBRIS We know books

Briant văzu cum apa bălțește de la un capăt la celălalt al iahtului.

– Aici! Aici! răspunse musul.

– Nu este în mare, spuse Gordon. Vocea lui se aude din partea din față a iahtului!

– Îl voi salva! strigă Briant.

Și începu să se cațăre pe punte, ferindu-se pe cât putea de scripeții care se bălăngăneau la capătul frânghiilor aproape căzute și încercând să nu cadă, din cauza tangajului, pe puntea alunecoasă.

Se mai auzi o dată vocea musului. Apoi se făcu liniște.

LIBRIS We know books

În acest timp, cu mari eforturi, Briant reuși să ajungă la capota cabinei echipajului. Strigă...

Niciun răspuns.

Să fi fost oare Moko aruncat în mare, după ce strigase ultima oară? În cazul acesta, nefericitul copil trebuia să fi fost departe acum, foarte departe, dus de vânt, căci valurile nu l-ar fi putut purta cu o viteză egală cu cea a iahtului. Și atunci, era pierdut...

Nu! Un strigăt abia auzit ajunse până la Briant, care se repezi înspre locul în care era înfipt piciorul catargului din față. Acolo, mâinile lui dădură peste un trup care se zbătea...

Era musul, prins în unghiul pe care-l formează la pupă balustrada iahtului. O frânghie, de care se ținea cu toată puterea, îl sugruma. După ce fusese salvat de ea și nu fusese luat de valuri, să piară acum strangulat?

Briant își scoase cuțitul și, destul de greu, reuși să taie frânghia.

Apoi, Moko fu dus la pupă și, de cum își recăpătă puterile, spuse:

– Mulțumesc, domnule Briant, mulțumesc!

Își luă locul la timonă, și toți patru se legară pentru a nu fi luați de valurile uriașe pe care le ridica vântul.

În ciuda a ceea ce vedea Briant, iahtul pierduse din viteză, odată cu dispariția mizenei – lucru ce însemna un nou pericol. Într-adevăr, valurile, alunecând mai repede decât iahtul, îl puteau inunda pe la pupă. Dar ce se putea face? Era cu neputință de pus vreo bucățică de pânză.

În emisfera australă, luna martie corespunde lunii septembrie în emisfera boreală, iar nopțile au o durată medie. Și cum era aproape patru dimineața, nu mai dura mult până ce orizontul avea să se lumineze la est, adică în acea parte a oceanului către care iahtul era dus de furtună. S-ar fi putut oare ca, la ivirea zorilor, vântul să-și piardă din putere? Și s-ar fi putut să se ivească o bucățică de pământ și în felul acesta să se hotărască soarta echipajului de copii? Asta rămânea de văzut, căci zorii urmau să coloreze depărtările cerului.

Către ora patru și jumătate, câteva sclipiri palide se strecurară până la zenit. Din nefericire, ceața făcea să nu se vadă nimic pe o distanță de un sfert de milă. Se simțea trecerea norilor cu o viteză înspăimântătoare. Uraganul nu-și slăbise deloc puterea și, în larg, marea dispărea sub valurile